

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det er altså vanskeligt at blive ved med at gentage spørgsmålene, når man ikke rigtig får nogen svar, men må konstatere, at regeringen ikke har nogen plan for, ikke nogen visioner om, hvordan en bekæmpelse af fattigdommen skal gennemføres. Det arbejde, man har gjort indtil nu på Barcelonatopmødet, var at forsøge at spænde ben for halvering af fattigdommen – jo, det var det, må jeg sige til fru Charlotte Antonsen.

Nu kommer så diskussionen om afvikling af landbrugsstøtten, og det har man heller ingen planer for. Tværtimod siger man, at det spørgsmål skal slet ikke op, det skal slet ikke diskuteres.

Kl. 15.05

Hr. Thulesen Dahls spørgsmål om Nicetraktaten var også relevant, og her venter vi også spændt på et svar. Det kan jo ikke være rigtigt, at man nu skal true den irske befolkning ved at sige: Nu bliver I altså tvunget til at stemme for denne traktat, som godt nok er en meget elendig traktat, for ellers står I i vejen for alt muligt andet. Det er en revolverpolitik, som jeg tror den irske befolkning vil reagere kraftigt imod, og jeg håber, at man vil anerkende fra Venstres side, at man må respektere det irske nej og lægge sine planer ud fra den forudsætning, at Nicetraktaten sandsynligvis aldrig kommer til at træde i kraft. Det vil være det demokratisk rigtige at gøre, og det håber jeg fru Charlotte Antonsen kan bekræfte.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg glemte at kvittere for, at jeg faktisk synes, at fru Charlotte Antonsen var meget morsom, sidste gang hun var på talerstolen; det synes jeg altid man skal kvittere for i en forsamling som denne.

Uden at grine redegjorde fru Charlotte Antonsen for – og det synes jeg også er udtryk for en stor kunst – at regeringen havde lige så høje miljøpolitiske mål som den tidligere regering, men bare ville tage andre midler i anvendelse. Den evne til sort humor er ganske uovertruffen, og derfor kunne man jo også være bekymret. Hvis det er med den forståelse, regeringen vil tage fat på miljøspørgsmål i Johannesburg, ligesom man har gjort herhjemme, er det måske godt nok, at man ikke er så optaget af miljøspørgsmål, hvis det er med den dagsorden. Det er det ene.

Det andet er Venstres vedtagelsesforslag, og det synes jeg er soleklart. Den nuværende regering er optaget af liberalisering og frihandel og støtter sig på de højreorienterede regeringer i EU. Vi er optaget af miljø, vi er optaget af sociale spørgsmål, og det vil sige, at hvis der er noget, der går i den rigtige retning, stemmer vi for, og går det i den forkerte retning, stemmer vi imod, sagt som en forbrugeroplysning. Sådan gør vi i øvrigt også her i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Problemet med SF's EU-politik er, at hvis SF ikke får sin vilje, vil SF ud af EU. Det var det problem, jeg påpegede, for hvis det bare var den sædvanlige diskussion for og imod, højre og venstre, var det jo meget fint og konstruktivt, men desværre er SF jo ikke nået hele vejen til snorene. SF er ikke et japarti endnu, men vi glæder os da, for det nås vel en dag.

Til hr. Kristian Thulesen Dahl fra forrige runde og også til hr. Keld Albrechtsen: Vi respekterer folkeafstemninger i Europa; jeg havde nær sagt, at det er vi de første til at sige, al den stund vi benytter dem meget i Danmark. Jeg omtalte, at irerne skal have en folkeafstemning, og at der blev stemt nej til Nicetraktaten, som en sten på vejen. Det vil jeg gerne holde mig til, for jeg mener, det vil være meget, meget upassende, hvis vi her i det danske parlament begynder at drøfte noget, der er et rent irsk anliggende. Men det er ikke nogen let sag, når alle ved, at Nicetraktaten er udvidelsestraktaten, altså den, der skal sikre, at man får de stemmer, der nu er blevet aftalt, og det rigtige antal pladser i Europa-Parlamentet, osv.

Svaret til fru Elisabeth Arnold har jeg glemt at få med herop, men hende har jeg vist i øvrigt også svaret, for jeg kan i hvert fald se, at hun har forladt stedet, så det vil jeg ikke bruge mere tid på, men i stedet sige til hr. Keld Albrechtsen om det med de fattige: På Barcelonatopmødet lykkedes det immervæk at give de fattigste lande, ulandene, 60 mia. kr. frem til 2006. Jeg ved godt, at hr. Keld Albrechtsen og SF er meget vilde med at excellere i alverdens tekniske detaljer og definitioner af det ene og det andet, men det må være resultaterne, der tæller for de fattige. For de fattige er 60 mia. kr. en god håndsrækning, og det er altså lykkedes at få flere lande til at bidrage med mere ulandsbistand.